

За да могат и те да имат своето късче България

Моите деца завършиха училището и дълго не бях идвала на откриванията на учебните години. Четях, гледах снимки и клипчета, но не е същото. Тази година дъщеря ми, която живее в чужбина, е тук на този ден. Тя завърши преди 10 години. Само се спогледахме и никоой никого не накара, с поглед се разбрахме, че и двете искаме да бъдем там на 7 септември за откриването на 14-тата учебна година на нашето училище, българското ни късче време и пространство, в Париж.

Заварихме пълния с деца, родители, учители, балони, детски песни и цветя двор. Програмата, вече изтъкана от традиции, се разгъна като дълга бабина черга - цветна и уютна, позната и нова, винаги с изненади, тук таме с малки възелчета, понеже е ръчно тъкана.

Кой плаче на българския химн? В този парижки училищен двор сме много. Какво ни припомня или какво ни показва, че ни липсва... не знам, вероятно за всеки е различно.

Госпожа Конакчиева, училищният ни ръководител, ни разказа вместо слово, неща, които не всички знаем. Например, за детската градина за деца от 3 до 6 години. За училището с всички класове - от първи до седми клас. За гимназията - от осми до дванайсети клас. За дистанционните класове, в които има дори ученици от далечни страни. За училището ни в Тулуза. За изпитния ни център за ниво на владеене на български език по европейската езикова рамка, сертификатите му вече се признават при кандидастване в българските университети.

Последва програмата - стихове - сложни, които бяха трудни и за нас - деца, расли в България. Чути тук, понякога със силен акцент, Яворов, Смирненски, Вазов, Ботев... в един парижки училищен двор... вълнува много.

Две народни песни, всяка изпята от по един чист, овладян и звънък момичешки глас на две от нашите деца. Едната беше родопска, от онези, които спират дъха и остана дълго да кънти в душата ми, имах чувството, че още малко... и ще напука прозорците...

Видяхме и почти целия екип от парижки учители - ведри хора с големи сърца, които така добре работят помежду си, както и за и със децата.

И хоп, звънценът звънна, менчето плисна водата си, първолаците минаха под венчения свод, получиха парченце погача и мед и, поведени за ръка от батковците и каките, поеха към класната си стая за този прекрасен и вълнуващ опит, който родителите им са решили да им подарят - българското училище някъде по света. За да могат и те да имат своето късче България. Където и да се намират.

На добър час!!!

Боряна Григорова

